

Sygn. akt II A Ka 173/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2021r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys (spr.)

Sędziowie Sądu Apelacyjnego Zbigniew Kapiński

Sądu Apelacyjnego Ewa Jethon

Protokolant sekr. sąd. Aleksandra Duda

przy udziale Prokuratora Anny Adamiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 grudnia 2021r. sprawy:

1. A. B. urodzonego (...) w W., syna A. i I. z domu G.,

2. R. R. urodzonego (...) w W., syna B. i H. z d. B.,

3. M. B. urodzonego (...) w W., syna A. i I. z domu G.,

oskarżonych z art. 159 kk oraz

4. J. K. (1) urodzonego (...) w W., syna J. i B. z domu B.

oskarżonego z art. 156 § 1 pkt 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 marca 2020r, sygn. akt XII K 200/19

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

2. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego J. K. (1) zalicza dodatkowo okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 3 marca 2020r. do dnia 14 grudnia 2021,

3. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania apelacyjnego w częściach na nich przypadających, w tym z tytułu opłaty:

- od M. B. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł,

- od A. B. i R. R. kwoty po 300 (trzysta) zł,

- od J. K. (1) kwotę 400 (czteryście) zł.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
	Sygnatura akt	II AKa 173/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 marca 2020r. w sprawie XII K 200/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub nieślusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		J. K. (1) A. B.	Zachowana poczytalność w czasie czynu - u oskarżonego nie stwierdzono objawów choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego, ani innych zakłóceń czynności psychicznych, także wskutek spożycia alkoholu, znoszących lub	Opinia sądowo-psychiatryczna Dowody wpłaty	k. 1270-1279, 1371 k. 1304-1311, 1360-1367, 1074

			<p>ograniczających możliwość rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania postępowaniem.</p> <p>Oskarżony dokonuje na rzecz pokrzywdzonych wpłat z tytułu orzeczonych świadczeń, w dacie orzekania przez Sąd Apelacyjny uiszczył całość należności z tego tytułu na rzecz P. B. i D. R., kwotę 1.300zł z 2.000zł na rzecz K. B..</p> <p>Oskarżony pracuje.</p>	
--	--	--	--	--

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
		-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----------------------	-------	-----------------------------------

	<p>Dokumentacja leczenia k. 1191-1197</p> <p>Opinia sądowo-psychiatryczna k. 1270-1279, k. 1391</p> <p>k. 1304-1311, 1360-1367, 1074</p>	<p>Opinia sądowo-psychiatryczna co do stanu psychicznego oskarżonego J. K. (1) nie budzi wątpliwości tak w zakresie jej podstaw, jak i wniosków. Biegli zbadali oskarżonego, poddali analizie jego dotychczasowy sposób życia, jak i okoliczności czynu, rzeczowo argumentując na tak kompleksowej podstawie brak przesłanek medycznych i faktycznych do uznania, by zachodziły warunki z art. 31 kk. Tym samym poczytalność oskarżonego w czasie czynu, jak i postępowania nie budziła wątpliwości.</p> <p>Podnieść jednocześnie należy, że nie było obiektywnych warunków do dowodzenia w zakresie stanu psychicznego oskarżonego na etapie postępowania przed Sądem Okręgowym – J. K. (1) wskazywał, że jest osobą zdrową, nie uzależnioną, jak również nie leczoną psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo (k. 263-264, 297-299, 761). Na etapie postępowania apelacyjnego oskarżony ujawnił, że doznał urazu głowy i ta okoliczność skutkowała badaniem jego stanu psychicznego w aspekcie warunków z art. 31 kk, które biegli wykluczyli.</p> <p>W pełni wiarygodne są dokumenty dotyczące wpłat dokonywanych przez oskarżonego A. B. na rzecz pokrzywdzonych z tytułu nawiązek, jak również potwierdzające jego zatrudnienie.</p>
--	--	---

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach niewwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego A. B..</u></p> <p>1. Obraza art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonych polegające na bezpodstawnym uznaniu, że oskarżony był inicjatorem pobicia, gdy przeczą temu dowody, co skutkowało błędymi ustaleniami faktycznymi w tym zakresie i zdecydowało o wymierzeniu oskarżonemu kary roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>2. Raząco niewspółmiernie surowa kara pozbawienia wolności.</p> <p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego R. R..</u></p> <p>Obraza prawa procesowego:</p> <p>- art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 kpk poprzez oparcie rozstrzygnięcia na niezgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych i przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej za czyn, którego nie popełnił,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

- art. 4 kpk polegająca na nieuwzględnieniu okoliczności korzystnych dla oskarżonego,

- art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

- art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przy ocenie wyjaśnień oskarżonych i bezkrytycznym oparciu się na nagraniu z monitoringu,

- art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk w zw. z art. 169 § 2 kpk przez niezasadne oddalenie na rozprawie w dniu 19 lutego 2020r. wniosku dowodowego zmierzającego do wykrycia dowodu,

- art. 201 kpk oraz art. 196 § 3 kpk wskutek bezpodstawnego oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu neurochirurgii wobec oczywiście niepełnej i niejasnej opinii biegłego J. M., wewnętrznej sprzeczności tej opinii oraz budzącej wątpliwości co do bezstronności i kwalifikacji biegłego z zakresu medycyny sądowej i oparcie się na takiej opinii jako jednym z głównych dowodów obciążających oskarżonego,

a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezzasadnym uznaniu, że R. R. jest sprawcą przypisanego mu czynu.

Apelacja obrońcy oskarżonego
M. B..

1. **Obraza art. 7 kpk przy ocenie dowodu z wyjaśnień oskarżonego w zakresie ustalenia na ich podstawie zamiaru pobicia pokrzywdzonych, gdy z nagrania z monitoringu nie wynika, by dobiegał do miejsca zdarzenia a z klatki schodowej natychmiast się oddalił.**

2. **Obraza art. 7 kpk przy ocenie zeznań pokrzywdzonego P. B..**

3. **Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że zachowanie oskarżonego wskazywało na jego udział w ramach współsprawstwa w pobiciu pokrzywdzonych, gdy materiał dowodowy temu przeczy.**

Apelacja obrońcy oskarżonego
J. K. (1).

Obraza prawa procesowego:

- **art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 kpk poprzez oparcie rozstrzygnięcia na niezgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych i przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej za czyn, którego nie popełnił,**

- **art. 4 kpk polegająca na nieuwzględnieniu okoliczności korzystnych dla oskarżonego,**

- **art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie nie dających**

się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

- art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przy ocenie wyjaśnień oskarżonych i bezkrytycznym oparciu się na nagraniu z monitoringu,

- art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk w zw. z art. 169 § 2 kpk przez niezasadne oddalenie na rozprawie w dniu 19 lutego 2020r. wniosku dowodowego zmierzającego do wykrycia dowodu,

- art. 201 kpk oraz art. 196 § 3 kpk wskutek bezpodstawnego oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu neurochirurgii wobec oczywiście niepełnej i niejasnej opinii biegłego J. M., wewnętrznej sprzeczności tej opinii oraz budzącej wątpliwości co do bezstronności i kwalifikacji biegłego z zakresu medycyny sądowej i oparcie się na takiej opinii jako jednym z głównych dowodów obciążających oskarżonego,

a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezzasadnym uznaniu, że J. K. (1) jest sprawcą przypisanego mu czynu.

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Apelacja obrońcy oskarżonego

A. B..

W pierwszej kolejności wskazać należy na wadliwość samej konstrukcji apelacji. Obrońca ograniczając zakres zaskarżenia wyroku do rozstrzygnięcia w zakresie kary, jednocześnie kwestionuje ustalenia faktyczne, a to przyjęcie przez Sąd, że oskarżony A. B. był inicjatorem zdarzenia. Tym samym, apelacja, wbrew jej wskazaniu, skierowana jest wobec całości rozstrzygnięcia wydanego wobec oskarżonego.

Zarzut 1.

Nie ma racji obrońca kwestionując, by materiał dowodowy sprawy uprawniał Sąd Okręgowy do ustalenia, że to oskarżony A. B. był inicjatorem pobicia pokrzywdzonych w ten sposób, że zebrał grupę mężczyzn, a wśród nich pozostałych oskarżonych i wraz z nimi udał się za pokrzywdzonymi a następnie brał czynny udział w ich pobiciu. Okoliczność ta, wbrew stanowisku skarżącej, wprost wynika z zeznań D. R. i J. K. (2), a co więcej, ustalenie to pośrednio wspierają wyjaśnienia samego oskarżonego.

Pokrzywdzony D. R. szczegółowo opisał przebieg zdarzeń w dniu 30 lipca 2019r. identyfikując w toku czynności okazania rolę każdego z oskarżonych. Po okazaniu wizerunku A. B. zeznał, że to on miał do nas pretensje... na koniec powiedział, że zadzwoni po kolegów, żeby wyrównać szanse, bo nas było czterech a on sam. Chwilę później on był też pod naszym blokiem i razem z pozostałymi napastnikami zaatakował nas (k. 78-79, 854-856). Podobnie zachowanie oskarżonego

przedstawił pokrzywdzony J. K. (2) (k. 75-76 okazanie wizerunku oskarżonego rozpoznając mężczyznę, który był przy barze, gdzie rozpoczęła się cała awantura... jest to ten mężczyzna, który miał do nas pretensje przy barze, że wrzuciliśmy piłkę do kosza na śmieci i on później dzwonił telefonem po swoich kolegów, podkreślenie SA). Powyższe, w powiązaniu z wyjaśnieniami oskarżonego, który przyznał, że po awanturze w barze zadzwonił do kolegi (k. 104-105), chociaż podał inny powód takiego zachowania, w pełni uprawnia ustalenie Sądu Okręgowego, że to A. B. zadzwonił po innych mężczyzn, w tym R. R., by „dać nauczkę” pokrzywdzonym.

W takich warunkach, odmienne stanowisko obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie jako sprzeczne, i to w sposób oczywisty, z materiałem dowodowym sprawy. Nie jest zatem słuszny zarzut apelacji, by ustalenia Sadu w analizowanym zakresie były błędne wskutek wadliwej oceny dowodów.

Zarzut 2.

Brak jest podstaw do uznania, by kara orzeczona wobec oskarżonego była karą surową w stopniu, o jakim stanowi art. 438 pkt 4 kpk.

Sąd odwoławczy, stosownie do treści przywołanego przepisu, zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w razie stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Taka zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w

instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (tak SN m.in. w wyroku z dnia 22 października 2007r., SNO 75/07, LEX nr 569073). Oceniając całokształt okoliczności sprawy nie sposób przyjąć, by sytuacja taka zachodziła wobec oskarżonego.

Lektura uzasadnienia wyroku wskazuje, że Sąd Okręgowy przy wymiarze kary wobec A. B. uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygania w tym zakresie i właściwie je ocenił w kontekście dyrektyw wymiaru kary wskazanych w art. 53 § 1 i § 2 kk., uwzględnił także te okoliczności, do których odwołuje się skarżąca.

Zgodzić się należy z sądem I instancji, że na wymiar i bezwzględny charakter kary orzeczonej wobec oskarżonego istotnie wpływają znaczna społeczna szkodliwość przypisanego mu przestępstwa i taki też stopień winy wynikający z jego istotnej roli w jego zaistnieniu, a to inicjatora przestępstwa. Trafnie także Sąd wskazał na publiczny, jawny sposób działania, w ramach zorganizowanej akcji, bez wyraźnego powodu, co jest przejawem lekceważenia porządku prawnego i skutkowało przypisaniem odpowiedzialności w ramach art. 57a § 1 kk.

Poza uwagą Sądu nie pozostały okoliczności, które przemawiają na korzyść oskarżonego – jego niekaralność, wykonywanie pracy zarobkowej, stabilna sytuacja osobista, dobra opinia środowiskowa a także postawa w czasie procesu – częściowe przyznanie się do czynu,

przeproszenia pokrzywdzonych (listownie i na rozprawie). Z dokumentów przedłożonych na etapie postępowania apelacyjnego wynika nadto, że oskarżony uścił w całości nawiązki na rzecz P. B. i D. R., w części na rzecz K. B..

Nie umniejszając znaczenia tych okoliczności dla kształtowania właściwej sankcji karnej, stwierdzić należy, że nie równoważą one tych obciążających na tyle, by wymiar kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego złagodzić zgodnie z wnioskiem apelacyjnym, tym bardziej stanowiskiem obrońcy wyrażonym w piśmie z 9 grudnia 2021r. (k. 1377-1378). Obrońca oskarżonego niesłusznie odwołuje się do sytuacji procesowej współoskarżonych, skoro Sąd Okręgowy – zgodnie z art. 55 kk – zindywidualizował ją, trafnie wywodząc, że przy kształtowaniu kary wobec oskarżonego zasadnicze znaczenie miała jego rola w przestępstwie.

Podstawową miarą oceny surowości kary jest stopień wykorzystania sankcji a kierując się tym kryterium należy stwierdzić, że ta orzeczona wobec oskarżonego nieznacznie przekracza dolny próg ustawowego zagrożenia, zatem nie może być oceniona jako nazbyt surowa a tym samym rażąco niewspółmierna. Wymierzona kara jest sankcją surową, jednak nie nadmiernie - prawidłowo odzwierciedla ciężar gatunkowy przypisanego oskarżonemu przestępstwa stanowiąc sprawiedliwą prawnokarną reakcję na jego popełnienie. Tak ukształtowana kara spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego, zrealizuje także cele w zakresie prewencji ogólnej.

Apelacja obrońcy oskarżonego

R. R..

Obrońca R. R. stawiając szereg zarzutów dotyczących naruszenia zasad procesowych ujętych w przepisach wstępnych kodeksu postępowania karnego (art. 2 i 4 kpk) nie dość, że nie wykazał, na czym konkretnie rzekome uchybienia Sądu miałyby polegać, to sformułował zarzuty, które się wzajemnie wykluczają.

Chybione i to w stopniu oczywistym jest bowiem formułowanie w ramach jednej apelacji zarzutów obrazy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, skoro reguły tam ujęte wykluczają się. Nie dające się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 kpk, mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów (tak SN w postanowieniu z dnia 10.10.2013 r, V KK 119/13, LEX nr 1400594). Przepis art. 5 § 2 kpk znajduje zastosowanie wówczas, gdy pomimo oceny dowodów uwzględniającej wskazania art. 7 kpk powstanie taki stan wątpliwości, który wymaga zastosowania reguły *in dubio pro reo*. Tym samym, formułowanie wspólnych zarzutów obrazy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk jest zabiegiem metodologicznie wadliwym i choć oczywiście nie wyłącza możliwości kontroli instancyjnej wyroku, to jednak nie pozostaje bez wpływu na ocenę zasadności tak skonstruowanej apelacji.

Odnosząc się natomiast do tych zarzutów, które dotyczą sfery oceny zgromadzonych dowodów, ich kompletności i prawidłowości

poczynionych na takiej podstawie ustaleń faktycznych, nie sposób zgodzić się z obrońcą, by Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 7 kpk i art. 410 kpk, art. 170 § 1 pkt 2 i 5, art. 201 kpk a w efekcie poczynił błędne ustalenia faktyczne. Analiza akt sprawy, przy uwzględnieniu sfery motywacyjnej wyroku prowadzi do wniosków odmiennych od tych, które wywodzi obrońca – Sąd Okręgowy z poszanowaniem reguł prawa procesowego zgromadził materiał dowodowy wystarczający do prawidłowego rozstrzygnięcia, ocenił go z poszanowaniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego a w następstwie tak dokonanej oceny nie zawierający błędów stan faktyczny, tak w zakresie przebiegu zdarzenia, jak i roli każdego z oskarżonych w przestępstwie na szkodę pokrzywdzonych, a w szczególności udziału w nim R. R..

Udział R. R. w pobiciu pokrzywdzonych wprost wynika z ich zeznań, w tym tych złożonych w toku czynności okazania wizerunku oskarżonego (k. 350-352, 325-326), gdy wskazali na oskarżonego jako osobę aktywnie uczestniczącą w ich pobiciu (k. 325-326 zeznania D. R. ...był w grupie mężczyzn, która zaatakowała nas. On też nas bił.). Ustalenie powyższe znajduje potwierdzenie także w wyjaśnieniach oskarżonych braci B. a nadto nagraniu z monitoringu wnętrza klatki schodowej przy ul. (...). Zabezpieczone nagranie, ze względu na jego jakość, umożliwia w sposób pewny identyfikację wszystkich uczestników zdarzenia, nie pozostawia zatem żadnych wątpliwości tak w zakresie obecności, jak i zachowania oskarżonego R. R.. W

konsekwencji stwierdzić należy, że wobec jednoznacznej wymowy dowodów, odmienne stanowisko obrońcy oskarżonego należy usprawiedliwić wyłącznie rolą procesową skarżącego.

Sąd Okręgowy bez obrazu art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 kpk oraz art. 169 § 2 kpk oddalił wnioski dowodowe o ustalenie i przesłuchanie kobiety widocznej na nagraniu z monitoringu budynku przy ul. (...). Z zarejestrowanego obrazu wynika, że kobieta pojawiła się przed budynkiem po zakończeniu zdarzenia, a zatem wówczas, gdy oskarżeni opuścili klatkę schodową pozostawiając pobitych pokrzywdzonych. Nie ulega zatem wątpliwości, że osoba ta nie mogła dysponować jakąkolwiek istotną wiedzą dla przedmiotu postępowania. W dochodzeniu do prawdy materialnej w procesie karnym znaczenie mają tylko takie okoliczności, które pozostają istotne dla rozstrzygnięcia, a nie wszystkie pozostające w jakimkolwiek związku ze zdarzeniem. Skoro kobieta uwidoczniła na nagraniu, pojawiła się przed budynkiem po pobiciu pokrzywdzonych to nie mogła być świadkiem zdarzenia będącego przedmiotem postępowania, jak wskazano w apelacji. Przyjmując odmienne stanowisko obrońcy, należałoby przesłuchać wszystkie osoby, które potencjalnie mają jakąkolwiek wiedzę w sprawie, co zważywszy na miejsce, czas i okoliczności pobicia pokrzywdzonych, także te poprzedzające finał zdarzenia, który miał miejsce na klatce schodowej, spowodowałoby postępowanie do nieustającego poszukiwania źródeł dowodowych i w praktyce uniemożliwiło jego zakończenie. Rozpoznawana sprawa jest o

tyle szczególna, że niemal całość działań oskarżonych składająca się na pobicie pokrzywdzonych została zarejestrowana przez kamerę monitoringu i nawet skarżący nie negują okoliczności z tego dowodu wynikających. W efekcie, żądanie przesłuchania osoby, która obserwatorem zasadniczej fazy zajścia nie była, nie służyło niczemu innemu jak dowodzeniu okoliczności bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, a prowadzenie postępowania w tym zakresie jest niecelowe, bowiem służy wyłącznie jego przewlekaniu. Tym samym, Sąd Okręgowy nie uchybił regulacji art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk, jak również art. 169 § 2 kpk oddalając wniosek dowodowy o ustaleniu i przesłuchanie kobiety widocznej na nagraniu po pobiciu pokrzywdzonych.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut apelacji, by oddalając wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurochirurga, Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 201 kpk oraz art. 196 § 3 kpk. Formułując taki zarzut skarżący nie wykazał, z czego wywodzi takie uchybienia w opinii, które zgodnie z art. 201 kpk skutkują koniecznością powołania innego biegłego, bądź dalszego jej uzupełniania, a zatem ponad przesłuchanie biegłego, które Sąd przeprowadził.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny i jednolitym orzecnictwem wypracowanym na gruncie art. 201 kpk, opinia jest niepełna, jeżeli nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione biegłemu pytania, na które zgodnie z zakresem posiadanych wiadomości specjalnych i udostępnionych materiałów dowodowych może oraz powinien udzielić odpowiedzi lub

jeżeli nie uwzględni wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności, albo też nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen oraz poglądów. Opinia jest zaś niejasna, jeżeli jej sformułowanie nie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich, albo jeżeli zawiera wewnętrzne sprzeczności, posługuje się nielogicznymi argumentami. Natomiast, sprzeczność w samej opinii, a do tej okoliczności odwołuje się obrońca, zachodzi wówczas, gdy co do tych samych, istotnych okoliczności, dokonane zostały odmienne ustalenia, odmienne oceny albo też z przeprowadzonych takich samych czynności sformułowane zostały odmienne wnioski (tak Sąd Najwyższy m. in. w: postanowieniach z 22.10.2015, III KK 239/15, LEX nr 1820402 i z 26.06.2008, V KK 206/08, OSNwSK 2008/1/1350, także w wyroku z 7.10.2009, III KK 122/09, LEX nr 532391). Przekładając powyższe uwagi na stan dowodowy rozpoznawanej sprawy należy wykluczyć, by ułomnościami, na które wskazuje art. 201 kpk, była dotknięta opinia biegłego J. M. stanowiąca podstawę ustaleń w zakresie przyczyn i kwalifikacji skutków pobicia dla zdrowia każdego z pokrzywdzonych. Opinia biegłego spełniała wszystkie kryteria wymagane dla takiego dowodu, nadto w wyniku uzupełniającego przesłuchania na rozprawie biegły zajął rzeczowe stanowisko co do wszystkich okoliczności wynikających z materiału dowodowego sprawy a istotnych dla oceny okoliczności powstania obrażeń pokrzywdzonych i kwalifikacji ich skutków.

Niezależnie od trafności wniosków biegłego, okoliczności, w jakich pokrzywdzeni doznali obrażeń wynikają nie tylko z dowodów osobowych, ale zostały utrwalone na nagraniu z monitoringu, zaś ich kwalifikacja wynika z dokumentacji medycznej. Ta zaś, uwzględniając, charakter obrażeń każdego z pokrzywdzonych, nie może budzić wątpliwości. Podnieść bowiem należy, że nie wymaga szczególnych kompetencji ocena, że wieloodłamowe złamanie kości czołowej z wgłobieniem, uszkodzeniem tkanki mózgowej i opony twardej z następowym obrzękiem mózgu oraz ukrwotocznione stłuczenie lewego płata czołowego stanowi ciężki uszczerbek na zdrowiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kk (pokrzywdzony K. B.), dwumiejscowe złamanie kości ciemieniowej z wgłobieniem i niewielkim krwiakiem przymózgowym w miejscu złamania powoduje naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni (pokrzywdzony J. K. (2)), zaś uraz głowy z krótkotrwałą utratą przytomności i złamanie żebra skutkuje naruszeniem czynności narządu ciała do siedmiu dni (pokrzywdzony P. B.). Skutecznej przeciwwagi dla ocen i ustaleń Sądu poczynionych na podstawie opinii biegłego, nie stanowią argumenty apelacji, które mają charakter ogólny, ograniczając się do stwierdzenia, że sam ciężar gatunkowy sprawy wymagał opinii bardziej szczegółowej. Trudno także wywnioskować, w czym obrońca upatruje podstaw do podważania obiektywizmu i kwalifikacji opiniującego w sprawie biegłego, bo choć takie wnioski w uzasadnieniu apelacji formułuje, to jednak nie sposób dociec,

z jakich okoliczności faktycznych je wyprowadza. To sprawia, że zastrzeżenia obrońcy oskarżonego wobec opinii biegłego nie zasługują na uwzględnienie.

W konsekwencji, wyrok Sądu Okręgowego w stosunku do oskarżonego R. R. nie jest dotknięty takimi uchybieniami, na jakie skarżący wskazuje w apelacji. Nie ulega przy tym wątpliwości, że to nie oskarżony uderzał pokrzywdzonych gumowym młotkiem budowlanym, zatem ich zasadnicze obrażenia skutkujące oceną prawną czynu jako przestępstwa z art. 158 § 2 kk nie zostały przez niego spowodowane, co jednak nie stanowi o błędnej kwalifikacji czynu. Pobicie (podobnie jak bójka) z art. 158 kk było wynikiem zorganizowanego, wspólnego działania oskarżonych, którzy w tym wyłącznie celu udali się za pokrzywdzonymi. Uwzględniając obraz zdarzenia zabezpieczony z monitoringu, nie ulega wątpliwości, że oskarżeni mieli świadomość, że J. K. (1) dla potrzeb siłowej konfrontacji z pokrzywdzonymi posiadał, w sposób jawny, młotek budowlany, którym w towarzystwie pozostałych oskarżonych i aktywnym zaangażowaniu A. B. i R. R., pokrzywdzonych okładał, co istotne, zadając uderzenia głównie w ich głowy, czego typowym skutkiem są przywołane wyżej obrażenia. Pobicie zawsze niesie ze sobą wysokie zagrożenie dla zdrowia i życia osoby, bądź osób zaatakowanych, a w przypadku, gdy oskarżeni biorą w nim udział ze świadomością, że jeden z nich używa młotka, to skutek w postaci ciężkich uszkodzeń ciała powinni byli i mogli przewidzieć (art. 9 § 3 kk).

Tym samym, oceny i ustalenia Sądu Okręgowego w zakresie

roli oskarżonego R. R. i kwalifikacji prawnej jego czynu, są prawidłowe, dokonane z poszanowaniem tych wszystkich reguł prawa procesowego, które skarżący przywołał w zarzutach apelacyjnych.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. B..

Sąd Okręgowy ocenił materiał dowodowy sprawy także wobec tego oskarżonego przy uwzględnieniu wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego a w następstwie tak dokonanej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów. Tym samym nie znajduje żadnego uzasadnienia stanowisko obrońcy, by zaskarżony wyrok zapadł w następstwie obrazy art. 7 kpk.

Nie ma racji obrońca, by wyjaśnienia oskarżonego nie uprawniały Sądu do poczynienia na ich podstawie takich ustaleń, jakie wynikają z uzasadnienia wyroku. W toku śledztwa M. B. zrelacjonował zdarzenie, które miało miejsce przed blokiem i na klatce schodowej, ale przede wszystkim wyjaśnił na temat tego, w jakich okolicznościach i celu, on i pozostali sprawcy, zdecydowali się ruszyć za pokrzywdzonymi. Oskarżony wprost wskazał ja w mojej grupie... rozmawialiśmy o tym zdarzeniu z piłką... można jednak powiedzieć, że w pewnym momencie tych rozmów wyszło, że my tym chłopakom chcemy dać nauczkę.... (k. 269, k. 764). Przywołana wypowiedź stanowi odzwierciedlenie zachowania wszystkich oskarżonych, którzy po telefonach od A. B. dołączyli do niego, zyskali przez to przewagę liczbową i siłową i wówczas wspólnie udali się za pokrzywdzonymi

atakując ich fizycznie - brutalnie i gwałtownie - niezwłocznie po tym, gdy do nich dotarli. W takich warunkach stanowisko obrońcy, by wypowiedź oskarżonego o daniu komuś nauczki nie odzwierciedlała zamiaru udziału w pobiciu, nie może się obronić. Także w zakresie przypisania oskarżonemu skutku z art. 158 § 2 kk słusznym jest ustalenie Sądu, że skoro godził się na użycie młotka przez J. K. (1), to skutek w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu K. B. powinien być i mógł przewidzieć. W takich warunkach, próba wykazywania przez obrońcę, a w toku rozprawy przez samego oskarżonego, że jego wypowiedź została źle zapisana, bo nie było rozmowy o daniu im nauczki (k. 764), nie może być skuteczna.

W zakresie samej roli M. B. w pobiciu pokrzywdzonych, Sąd Okręgowy ustalił, że był on najmniej aktywny. Oskarżony ten, choć był w grupie z pozostałymi, jako ostatni pojawił się pod blokiem przy ul. (...), także na klatkę schodową budynku wszedł po tym, gdy współoskarżeni zadali tam uderzenia K. B. i D. R.. Wbrew stanowisku obrońcy, takie zachowanie w żadnej mierze nie uprawnia wniosku o braku faktycznych podstaw do przypisania jemu udziału w pobiciu. M. B. w czasie i miejscu pobicia pokrzywdzonych nie znalazł się przypadkowo, ale wraz z pozostałymi oskarżonymi, w tym swoim bratem, który był inicjatorem zgromadzenia większej grupy osób, udał się za nimi w konkretnym celu, by – jak sam wyjaśnił – dać im nauczkę. Udziałem w pobiciu jest jednocześnie każda forma zaangażowania po stronie atakującej wyrażająca wolę uczestnictwa w pobiciu. Słusznie w

tym zakresie Sąd Okręgowy wskazał, że sama obecność oskarżonego w grupie napastników zwiększyła ich liczebność a przez to przewagę ułatwiając pobicie i wpływając na stopień niebezpieczeństwa nastąpienia skutków dla zdrowia osoby, czy osób pokrzywdzonych. Uwzględniając przy tym przebieg ataku na pokrzywdzonych w istotnej mierze utrwalony na nagraniu, nie ulega wątpliwości, że zdarzenie miało charakter brutalny, dynamiczny, wręcz gwałtowny, obejmowało krótki, kilkudziesięciosekundowy przedział czasowy, a działania podjęte przez współoskarżonych, w szczególności wyposażonego w gumowy młotek J. K. (1), były na tyle skuteczne, że M. B. i towarzyszący mu nieustalony sprawca, nie mieli możliwości, ani potrzeby dalszych działań. Jednocześnie w przypadku pobicia, stopień aktywności każdego ze sprawców, to, czy i jakie ciosy zadał, ich ilość i skutki, ma znaczenie dla ustalenia stopnia winy, a w dalszej kolejności kary, ale nie jest znamieny dla samego bytu przestępstwa (tak SA w Krakowie w wyroku trafnie przywołanym przez Sąd Okręgowy, także SA w Szczecinie z wyroku z dnia 29.07.2010 II AKa 99/10, PiP 2011/5 po. 29, Komentarz do kodeksu karnego pod red. W. Wróbla i A. Zolla, LEX). W takich warunkach, stanowisko obrońcy, by oskarżony w zdarzeniu nie uczestniczył i to dlatego, że się z niego wycofał, pozostaje sprzeczne z treścią dowodów.

Mając powyższe na uwadze, zarzuty apelacji, by Sąd przy ocenie materiału dowodowego uchybił kryteriom art. 7 kpk a w

konsekwencji poczynił wadliwe ustalenia faktyczne, są

bezzasadne.

Apelacja obrońcy oskarżonego

J. K. (1).

Obrońca oskarżonego stawiając szereg zarzutów naruszenia ogólnych zasad procesowych ujętych w przepisach wstępnych kodeksu postępowania karnego nie dość, że nie wykazał, na czym konkretnie uchybienia Sądu miałyby polegać, to sformułował także takie zarzuty, które się wzajemnie wykluczają. Chybione jest bowiem jednocześnie formułowanie obrazy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, skoro reguły tam ujęte wykluczają się. Nie dające się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 kpk mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów (tak SN w postanowieniu z dnia 10.10.2013 r, V KK 119/13, LEX nr 1400594). Przepis art. 5 § 2 kpk znajduje zastosowanie wówczas, gdy pomimo oceny dowodów uwzględniającej wskazania art. 7 kpk, powstanie taki stan wątpliwości, który wymaga zastosowania reguły in dubio pro reo. Tym samym, formułowanie wspólnych zarzutów obrazy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk jest zabiegiem metodologicznie wadliwym i choć nie wyłącza możliwości kontroli instancyjnej wyroku, to jednak nie pozostaje bez wpływu na ocenę zasadności tak skonstruowanej apelacji.

Odnosząc się natomiast do tych zarzutów, które dotyczą kompletności podstawy dowodowej wyroku, jej oceny i prawidłowości

poczynionych ustaleń faktycznych, nie sposób zgodzić się z obrońcą, by Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 7 kpk i art. 410 kpk, art. 170 § 1 pkt 2 i 5, art. 201 kpk a w efekcie poczynił błędne ustalenia. Analiza akt sprawy, przy uwzględnieniu sfery motywacyjnej wyroku prowadzi do wniosków odmiennych od tych, które wywodzi obrońca – Sąd Okręgowy z poszanowaniem reguł prawa procesowego zgromadził materiał dowodowy wystarczający do prawidłowego rozstrzygnięcia, ocenił go z poszanowaniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego a w następstwie tak dokonanej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów, tak w zakresie przebiegu zdarzenia, jak i roli każdego z oskarżonych, a w szczególności J. K. (1).

W zakresie zastrzeżeń skarżącego wobec wartości zeznań pokrzywdzonych, stwierdzić należy, że relacje P. B., D. R., K. B. i J. K. (2), w powiązaniu z częścią wyjaśnień oskarżonych, ale przede wszystkim obrazem utrwalonym na monitoringu budynku przy ul. (...), nie pozostawiają wątpliwości w zakresie udziału J. K. (1) w pobiciu pokrzywdzonych, w tym jego zasadniczej roli w spowodowaniu u nich obrażeń, wynikającej z posiadania przez tego oskarżonego gumowego młotka i okładania nim pokrzywdzonych. D. R. w toku czynności okazania wizerunku oskarżonego wskazał, że to on bił tym młotkiem jak popadnie, bił każdego, kto mu się akurat nawinął (k. 221-222). Sposób ukształtowania materiału dowodowego sprawy, gdzie niemal całość przestępstwa została utrwalona na nagraniu monitoringu, czyni bezzasadnym stanowisko obrońcy o mocno

dyskusyjnej wartości zeznań pokrzywdzonych.

Sąd Okręgowy bez obrazu art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 kpk oraz art. 169 § 2 kpk oddalił wnioszek dowodowy o ustalenie i przesłuchanie kobiety widocznej na nagraniu z monitoringu budynku przy ul. (...). Sąd słusznie uznał, że z zarejestrowanego obrazu wynika, że kobieta pojawiła się przed budynkiem po zakończeniu zdarzenia, a zatem wówczas, gdy oskarżeni opuścili klatkę schodową pozostawiając pobitych pokrzywdzonych (k. 906). To sprawia, że nie mogła ona dysponować jakąkolwiek istotną wiedzą dla przedmiotu postępowania. W procesie karnym znaczenie mają tylko takie okoliczności, które pozostają istotne dla rozstrzygnięcia, a nie wszystkie pozostające w jakimkolwiek związku ze zdarzeniem ujętym w zarzucie. Uwzględniając czas, w jakim kobieta pojawiła się na nagraniu, nie mogła ona być świadkiem zdarzenia będącego przedmiotem postępowania, jak podnosi obrońca. Przyjmując odmienne stanowisko obrońcy, w każdym przypadku należałoby przesłuchiwać wszystkie osoby, które potencjalnie mają jakąkolwiek wiedzę w sprawie, co – przekładając na realia sprawy rozpoznawanej -zważywszy na miejsce, czas i okoliczności pobicia pokrzywdzonych, spowodowałoby postępowanie do nieustającego poszukiwania źródeł dowodowych i w praktyce uniemożliwiłoby jego zakończenie. Rozpoznawana sprawa jest o tyle szczególna, że niemal całość działań oskarżonych składająca się na pobicie pokrzywdzonych została zarejestrowana przez kamerę monitoringu i nawet skarżący

nie negują okoliczności z tego dowodu wynikających. W efekcie, żądanie przesłuchania osoby, która obserwatorem zasadniczej fazy zajścia nie była, nie służyło niczemu innemu jak dowodzeniu okoliczności bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, a prowadzenie postępowania w tym zakresie było i jest niecelowe, bowiem służy wyłącznie jego przewlekaniu. Tym samym, Sąd Okręgowy nie uchybił regulacji art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk, jak również art. 169 § 2 kpk oddalając wniosek dowodowy o ustaleniu i przesłuchanie kobiety widocznej na nagraniu po pobiciu pokrzywdzonych.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut apelacji, by oddalając wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurochirurga, Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 201 kpk oraz art. 196 § 3 kpk. Formułując taki zarzut skarżący nie wykazał, z czego wywodzi wady opinii, które zgodnie z art. 201 kpk skutkują koniecznością powołania innego biegłego, bądź dalszego jej uzupełniania, a zatem ponad uzupełniające przesłuchanie biegłego, które Sąd przeprowadził.

Zgodnie z ugruntowany stanowiskiem doktryny i jednolitym orzecnictwem wypracowanym na gruncie art. 201 kpk, opinia jest niepełna, jeżeli nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione biegłemu pytania, na które zgodnie z zakresem posiadanych wiadomości specjalnych i udostępnionych materiałów dowodowych może oraz powinien udzielić odpowiedzi lub jeżeli nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności, albo też nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen oraz

poglądów. Opinia jest zaś niejasna, jeżeli jej sformułowanie nie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich, albo jeżeli zawiera wewnętrzne sprzeczności, posługuje się nielogicznymi argumentami. Natomiast, sprzeczność w samej opinii, a do tej okoliczności odwołuje się obrońca, zachodzi wówczas, gdy co do tych samych, istotnych okoliczności, dokonane zostały odmienne ustalenia, odmienne oceny albo też z przeprowadzonych takich samych czynności sformułowane zostały odmienne wnioski (tak Sąd Najwyższy m. in. w: postanowieniach z 22.10.2015, III KK 239/15, LEX nr 1820402 i z 26.06.2008, V KK 206/08, OSNwSK 2008/1/1350, także w wyroku z 7.10.2009, III KK 122/09, LEX nr 532391). Przekładając powyższe uwagi na stan dowodowy rozpoznawanej sprawy należy wykluczyć, by ułomnościami, na które wskazuje art. 201 kpk, była dotknięta opinia biegłego J. M. stanowiąca podstawę ustaleń w zakresie przyczyn i kwalifikacji skutków pobicia pokrzywdzonych, a w szczególności działań J. K. (1), dla zdrowia każdego z pokrzywdzonych. Opinia biegłego spełniała wszystkie kryteria wymagane dla takiego dowodu. Nadto – wbrew stanowisku obrońcy - biegły zapoznał się z dokumentacją zgromadzoną także po dacie sporządzenia opinii pisemnej (k. 903 oświadczenie biegłego) i w toku przesłuchania na rozprawie zajął rzeczowe stanowisko co do wszystkich dowodów istotnych dla oceny okoliczności powstania obrażeń pokrzywdzonych i kwalifikacji ich skutków, ta zaś, nie może budzić wątpliwości. Nie wymaga szczególnych kompetencji

ocena, że wieloodłamowe złamanie kości czołowej z wgłobieniem i uszkodzeniem tkanki mózgowej i opony twardej z następowym obrzękiem mózgu powodującym przesunięcie ośrodkowych struktur mózgu bezpośrednio zagrażało życiu pokrzywdzonego stanowiąc ciężki uszczerbek na zdrowiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kk (pokrzywdzony K. B.). Dwumiejscowe złamanie kości ciemieniowej z wgłobieniem kości i niewielkim krwiakiem przymózgowym w miejscu złamania powoduje naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni (pokrzywdzony J. K. (2)), zaś uraz głowy z krótkotrwałą utratą przytomności i złamanie żebra skutkuje naruszeniem czynności narządu ciała do siedmiu dni (pokrzywdzony P. B.). W takich warunkach, stanowisko obrońcy, by o charakterze i kwalifikacji stwierdzonych u pokrzywdzonych obrażeń, mógł się wypowiadać wyłącznie neurochirurg, jest nieuprawnione.

Nie sposób przy tym zarzucić Sądowi bezkrytyczne przyjęcie stanowiska biegłego, skoro Sąd obrażenia ciała P. B. zakwalifikował z art. 157 § 2 kk, a zatem inaczej, aniżeli ocena biegłego. Stanowczo przy tym należy stwierdzić, że okoliczność ta nie może podważać zaufania do kompetencji biegłego, skoro u jej podstaw legła inna ocena konsekwencji urazu tego pokrzywdzonego dla wykonywanej przez niego pracy.

Skutecznej przeciwwagi dla ocen i ustaleń Sądu poczynionych na podstawie opinii biegłego, nie stanowią argumenty apelacji, które mają charakter ogólnych rozważań na temat dowodu z opinii, bez

<p>wykazania konkretnych zastrzeżeń do tej sporządzonej dla potrzeb rozpoznawanej sprawy.</p> <p>W konsekwencji, wyrok Sądu Okręgowego w stosunku do oskarżonego nie jest dotknięty takimi uchybieniami, na jakie obrońca wskazuje w apelacji.</p>	
Wniosek	
<p>W apelacji obrońcy oskarżonego A. B. – o złagodzenie wymiaru orzeczonej kary.</p> <p>W apelacjach obrońców oskarżonych R. R. i J. K. (1) – o zmianę i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p> <p>W apelacji obrońcy oskarżonego M. B. – o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutów apelacyjnych.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Całość wyroku.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność apelacji.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>	
	Zwięźle o powodach uchylecia
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
3.1.	Konieczność umorzenia # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	

Zwięźle o powodach uchylenia	
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Z uwagi na to, że oskarżony J. K. (1) pozostawał tymczasowo aresztowany w sprawie także dla potrzeb postępowania apelacyjnego, na podstawie art. 63 § 1 kk, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu dodatkowo okres rzeczywistego pozbawienia wolności po dacie wyroku Sądu Okręgowego, do daty wyroku Sądu Apelacyjnego, tj. od dnia 3 marca 2020r. do dnia 14 grudnia 2021r.
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania apelacyjnego w częściach na nich przypadających, w tym opłaty, których wysokość ustalił na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 (osk. M. B.), art. 2 ust. 1 pkt 4 (oskarżeni A. B. i R. R.) oraz art. 2 ust. 1 pkt 5 (oskarżony J. K. (1)) ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.

7. PODPIS

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. B.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>	
--	--

Kolejny numer załącznika	2.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. R.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1		

	k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	3.
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. B.

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	4.	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J. K. (1)	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	całość

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	Uchylenie	#	zmiana